

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El neguit d'Europa

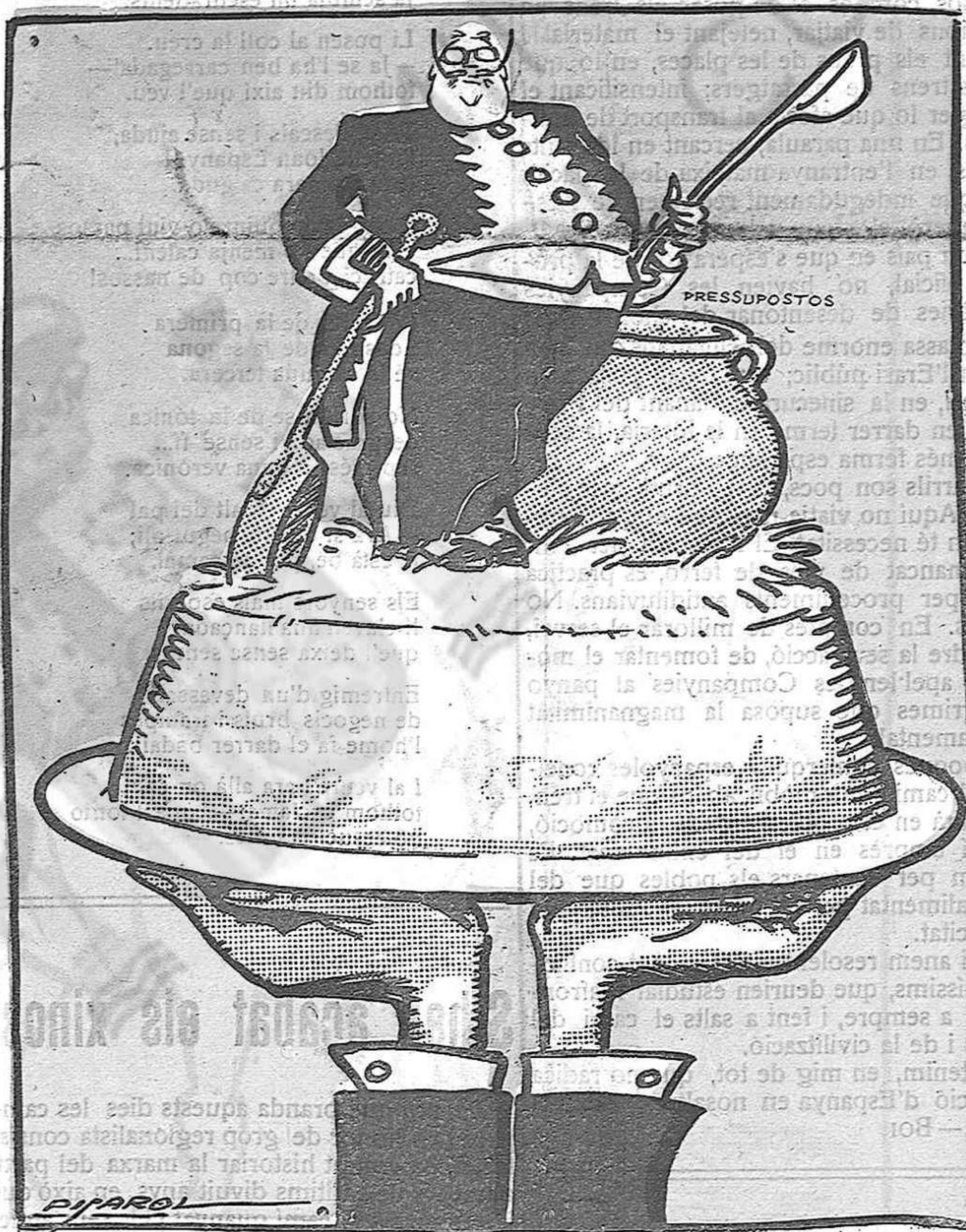
Ens trobem, és a dir, es troba tot el món, dins un nou període d'agitació obrera i revolucionària. Per tot arreu esclaten vagues, i es produeixen desordres, i es presenten les amenaces i els perills. La crisi social, aguditzada per la guerra, es fa més general i més greu. A cada petita millora enganyosa, segueix una recaiguda alarmant.

Europa, vella i xacrosa, escolada de sang, escurada de diners, té avui amargada la vida pel neguit. El neguit intens, encomanadis, general que sofreixen alhora els vençuts i els vencedors, els bel·ligerants i els neutrals, els conservadors i els revolucionaris, els nous rics i els pobres de sempre.

El neguit és pitjor que el dolor, perquè és més profund, més constant, més cruel. Podríem dir que el neguit és el dolor de dins de tot de l'ànima.

Aquest és l'aspecte més greu de la crisi actual. Això és el que la fa més rebel a tots els tractaments, siguin potingues conservadores, siguin específics extremistes.

Europa no es curarà, si no és cura abans el seu neguit. «Salut i Revolució social», diuen les clàssiques fórmules socialistes. Està bé, està perfectament bé. La transformació social és necessària. Però ho és igualment la salut, la salut física i la moral. En els pobles malalts, no és possible cap transformació sana i fecunda.

La mona d'enguany

Homes d'affers i de política

LEGINT en *El Sol*, puntualitzada concretament, la intervenció del senyor Cambó en l'afer ferroviari, hem percebut aquella tristesa que ens rosega l'esperit quan ens defrauda quelcom de Catalunya. El senyor

Cambó no solament auxiliava l'augment de les tarifes, sinó que no ha intentat ni una oposició a l'agressió de les companyies vagues, a l'economia i a les lleis nacionals. I quan En Saborit ha llegit la llista dels polítics enganxats a les nòmines ferroviàries, no ha aparegut, és veritat, el nom del senyor Cambó, però sí els dels seus amics sobre tot els financers, en els ferrocarrils del nóroest.

Per aquesta banda el senyor Cambó perteneix plenament a la fauna de l'equivoca política madrilenya. Aquells «busines parlamentaris» dels quals va fer la insinuació *Xenius* en plena *Veu de Catalunya*—*allquando dormitat censoribus*—van adquirir unes extensions tentaculars, mai aconseguides pels «polítics» centralistes. Quan una grossa companyia necessita un advocat eficaç, contracta al senyor Cambó. I així, compa-

nyies com la del gas i la de tramvies, en directes relacions amb el municipi, obtenen el consell del *leader* regionalista, com l'obté la passada minoria, i l'obtindrà l'actual majoria regionalista del consistori.

No solament practica el senyor Cambó el mestratge jurídic de les companyies públiques, sinó que surt sempre que es tracta de fomentar la riquesa nacional. I un dia després de les potases apareix el seu nom. I un altre capitaneja un consorci bancari. I un altre... El senyor Cambó, tricèfal, mostra una triple intel·ligència política, jurídica i financiera, barrejades tan íntimament que fóra difícil destriar les tres activitats centripetes.

Ja, ja sabem, resulta difícil viure exclusivament dels diners de l'altar, però ens dol que el cap visible del catalanisme no poseeixi una apostòlica austeritat, que fos espill de polítics estranys i orgull de les gents catalanes; que es resignés a viure amb humilitat catalana, projectant la seva intel·ligència exclusivament sobre els afers patriòtics i rebutjant tot contacte amb les plutocràcies magnànimes. Un despatx sumptuós amb clients rutilants és gran cosa, però ho és més el despatx pobre i catònic d'En Pi i Margall. I si el senyor Cambó pot respondre que si En Pi i Margall venia d'Espanya, una altra pot venir d'Atenes, política i negociant, algú pot objectar que devengades s'arriba de més lluny d'Atenes, de Sió.

Altra volta podria ésser evocada l'ombra, sempre cridada d'En Prat de la Riba, advocat, que mai va passar per les escales dels otorgadors de beneficis. Ell sabia de les carreteres, més no de les que conduïen als jaciments de potasa. Ell creia en el consorci cultural, més no en el bancari. Ell extenia les xarxes telefòniques, sense despenjar l'auricular per a demanar cotitzacions. Ell, en fi, si hagués extès minuts, hauria reproduït, com En Pi i Margall, al client astorat per la parca demanda: El meu treball no val més, senyor?

Així d'honestos i de patriarcal, si volem, desitjaríem als nostres polítics. Que donguessin a Catalunya cor i intel·lecte, més també virtut. Perquè quan ens diuen que no aporten res de nou a la vida espanyola, hem d'acotar el cap, sentint la fiblada, de les paraules decisives: No hi aporten res de nou, ni en la moral. — PARADOX

Sursum corda!

ESPRÉS d'un Nadal trist, una Pasqua alegre. L'hivern i el locaut tenien encongits els cors; la primavera i el treball han retornat l'alegria als esperits, la pau a les llars.

Les caramelles tornen l'animació als nostres carrers i aquelles mateixes mans febrores, extremides per la sinistre intenció d'engegar trets, faran moure l'airoso ballesta per a enviar un pom de flors a la xamosa noia que ha omplert d'ous la cistella del company. Val més així.

Aquests super-homes que volen que el món sigui una mena de *cartipàs del sis* on cada hui ocupi ben quiet la seva casilleta, ens titllarà de retardataris perquè a nosaltres ens desplaureu als obrers malcarats, recelosos i amb el cor plè d'odi. Preferim veure'ls alegres, treballant amb gust, guanyant-se amplemment la vida, cantant caramelles, fent colles de Sant Mus, omplint durant les festes les fonts xamoses dels voltants de Barcelona i organitzant com a cosa més sèria, cooperatives i centres populars d'instrucció.

Això del comunisme, i de la dictadura del proletariat i de la repartidora i de les demés cabòries amb que es vol capgirar el cervell de la gent senzilla, a nosaltres no ens convenç ni ens entusiasma. La vida és curta i si al venir-hi hem d'estar ja classificats i ocupar el lloc que ens senyali una Junta, i treballar amb el ritme que us marqui un Delegat, i menjar amb lo que canti un *vale* i riure quan ho manin i fins acceptar la *compañera* que se'ns reparteixi; si hem d'anar per aquest món arrencats, no val la pena de venir-hi.

Preferim la llibertat de moure'ns amb completa independència i que s'emancipin els intel·ligents i els actius. La lluita per la vida; la conquesta de la glòria; l'ambició de honors i de riqueses; el desig d'arribar a llocs preeminents dintre la societat; l'alcanc d'una posició, són esperons que activen la marxa de la humanitat per una via de constant progrés i si tota aqueixa vida i activitat sap desarrollar-se dintre un ambient de generositat, d'amor al pròxim, d'altruisme, de serenitat i de noblesa, a un progrés material s'hi unirà un avenç moral que portarà la pau a les consciències i l'alegria als cors.

Estem en plena primavera, fa un sol esplèndid i se senten pels carrers alegres colles de caramelles. Amunt els cors!

JEPH DE JESPU

FRANÇA I CATALUNYA

INDRÀ a Barcelona el mariscal Joffre, a ocupar el seu lloc de president dels Jocs Florals d'enguany? Hi ha qui tem la suspensió del viatge, per efecte de les maniobres entrebancadores de Madrid. Nosaltres, tot reconeixent que aquestes maniobres existeixen, ens decantem a creure que no tindran èxit, i que el mariscal català de la República francesa vindrà a Catalunya, on serà objecte de la rebuda triomfal que es mereix per part dels seus germans de llengua i de raça.

Que certa gent de Madrid guaita de mal ull el projectat viatge del mariscal Joffre, és indubtable. Les coses que darrerament ha dit i ha insinuat En Royo Villanova, representen més que simples bajanades d'un monomaniac. Hi ha senyors que voldrien dir al mariscal Joffre: «No vingueu!». Però no s'atreveixen a dir-ho. Per això acuden al senador especialista en anticatalanisme, perquè faci una mica de soroll. Ells esperen que aquest soroll el sentiran En Joffre i el Govern francès, i que el mariscal, per propi impuls o per altes indicacions, buscarà una excusa per a no venir.

Tot això és boig i covard. Qui s'oposi a la vinguda a Catalunya del gloriós català del Rosselló, qui senti ràbia, despit o enveja per l'abraçada que, amb ocasió del viatge del mariscal Joffre, es donaran França i Catalunya, que tregui la cara, i que ho digui

clar. Que surti, que el volem conèixer tant els catalans com els francesos.

De les indirectes hipòcrites, ni Catalunya ni el seu convidat il·lustre en poden fer cap cas. Joffre vindrà a Barcelona, i serà rebut com cal, amb l'entusiasme fervent i espontani de tot un poble. Es una ridícula i una criaturada això de voler que si En Joffre ve a Barcelona, vagi també a Madrid. Els catalans no tenim cap inconvenient que hi vagi. Però ens sembla que seria més propi que a Madrid hi anés el mariscal Hindenburg.

FULMEN

Al fi i al cap, haurà d'ésser lo que'ls altres vulguin

L'aldarull parlamentari suscitat entorn de les tarifes ferroviàries, ha acabat com solen acabar a Espanya els conflictes nacionals o de govern, que d'anys i panys venen oferint-se. Això és, d'una manera que, damunt de fer riure, obre la porta a nous disgustos i a reclamacions basades en motius idèntics als exposats pels defensors de les Companyies.

No podia ésser aquest plet de l'alça de les tarifes dels carrils una excepció en el procediment empleat pels nostres governants, partidaris decidits del conegut adagi: *qui dia passa, any empeny*. D'aquí la solució *sui generis* acordada en un assumpte que, al nostre modestíssim entendre, té un camí racional, únic a seguir per a augmentar els ingressos, com és el de posar els trens en condicions de viatjar, netejant el material i abaratint els preus de les places, en lo que toca als trens de passatgers; intensificant el tràfec, per lo que afecta al transport de mercaderies. En una paraula, cercant en les fonts naturals, en l'entranya mateixa de la nació, l'apoi que indugudament reclamen de l'Estat. Emperò, sí, sí...

En un país en que s'espera tot de la protecció oficial, no havien les Companyies ferroviàries de desentonar del chor format per la massa enorme dels ciutadans que fiten dia i nit l'Erari públic; que tenen posada en l'Empleu, en la sinicura dimanant del Presupost, en darrer terme en la loteria, la seva única i més ferma esperança.

Els carrils són pocs, cars i bruts, per afeidura. Aquí no viatja més que el que verament en té necessitat. El transport per l'interior, mancat de vies de ferro, es practica encara per procediments antidiluvians. No hi fa res. En comptes de millorar el servei, d'extendre la seva acció, de fomentar el moviment, apel·len les Companyies al panyo de llàgrimes que suposa la magnanimitat governamental.

No poques comarques espanyoles coneixeran el camió automòbil, abans que el tren. Es seguirà en el problema de la locomoció, el camí emprès en el del enllumenat. Es compten per centenars els pobles que del fanalet alimentat per oli o petroli, saltaren a l'electricitat.

I així anem resolent interinament conflictes vitalíssims, que deuriem estudiar i afrontar per a sempre, i fent a salts el camí del progrés i de la civilització.

Sort tenim, en mig de tot, que no radica la salvació d'Espanya en nosaltres, exclusivament. — Boi

REDOLINS

d'una auca d'actualitat, els gravats de la qual no'ns ha deixat passar la senyora Censura.

Amb un àpet suculent els dotze apòstols s'atipen, pagant... el contribuient.

Un angelet bufadò baixant en un aeroplano li anuncia la passió.

Mentre és al hort, concirós, contemplant la mala anyada l'agafen per sedició.

—Suposo que vostè no deu dejeuner, don Tomàs?
—A quin dejuni et refereixes, prenda?

Així que l'han agafat, vinga pegar-li pallissa...
Sort que hi està acostumat!

Davant de Pilats l'han dut; prò Pilats és un bromista i al veure'l se'n ha rigut.

Llavors exclamen les gents
—Mireu-se'l, pobre *Ecce-homol*!
Ja sembla un escuradents.

Li posen al coll la creu.
—Ja se l'ha ben carregada!—
tothom diu així que'l veu.

Trist, descals i sense ajuda,
l'infeix Joan Espanyol
té la primera caiguda.

Després de quinze o vint passos,
com que no menja calent...
catrucl... altre cop de nassos!

I després de la primera
i després de la primera
vé la caiguda tercera.

No sortint-se de la tònica
desgraciada i sense fi...
rep més tart una verònica.

Diu al veure's dalt del pal
—Ara sí que he begut oli;
m'està bé, per carcamal.

Els senyors mals esperits
li claven una llançada
que'l deixa sense sentits.

Entremig d'un devassall
de negocis bruts i trampes
l'home fa el darrer badall.

I al veure'l ara allà on és,
tothom exclama:—Aquest tonto
no resucitarà més.

La Veu bescanta, formen avui al rengle de la «Lliga». Afegim, perquè no quedi res per a dir, que alguns d'aquests senyors, ocupen en l'exèrcit regionalista, llocs ben preeminents.

Un altre concepte mereixedor d'ésser anotat, hem vist en la informació que comentem.

Al tractar de la filiació dels regidors que integren l'actual Consistori, califica *La Veu* al senyor Martínez Domingo de regionalista, essent així que en un document publicat per l'Oficina de cerimonial de Cà la Ciutat, es dona al *ciudadà lliure de la lliure Barcelona*, com a monàrquic independent.

El document de l'Oficina de Cerimonial, compta al menys un mes d'existència, i ha circulat profusament.

Lo bo del cas, és que no tenim notícia de que hagi desmentit el senyor Martínez Domingo als que intervingueren en la confecció de la llista, digna, al menys, de tant crèdit com el que el treball publicat per *La Veu*, ens mereix.

Enhorabona que sigui el catalanisme—el catalanisme preconitzat per la «Lliga»—tot lo *evolutiu* que es vulgui.

A lo que ens sembla no haver-hi dret, és a tergiversar les coses, talment com si aquí *baixessim tots de l'hort*, o visquessim en perpètua *encefalitis letàrgica*.

No els sembla?

Per En Granados

A l'ALMANAC DE LA CAMPANA vaig publicar un article en memòria de l'immortal compositor que fou víctima de les desfetes de la passada guerra. Deplorava aleshores, fondament, la pèrdua de l'home que conquerí, amb son difícil art, un nom gloriós.

Com a bon lleidatà, he celebrat, des de la mort de N'Enric Granados, tots els homenatges que s'han retut a la seva grandesa. Es ara, amb motiu del monument que s'ha projectat a Barcelona per a perpetuar la seva memòria, que vinc de nou a parlar en llaor del gran mestre, fill de la ciutat de Lleida.

Heu's aquí la idea que'ns donen del referit monument:

«Damunt d'un *parterre*, de flors policromes, apareix una massa informe de la que emergeix una elegant columna d'estil jònic, que sosté el bust de l'immortal compositor.

A la mitad de dita columna, on hi estan enllaçats els atributs de la Música i la Glòria, apareix la dedicatòria en que la ciutat de Barcelona li ofereix el monument com a testimoni de fervorosa admiració.

A la dreta apareix la deesa simbolitzadora de la Inspiració, que pulsa la seva lira com si el geni creador d'En Granados pogués encara

S'han acabat els xinos!

La Veu que branda aquests dies les campanes en honor del grup regionalista consistorial, ha volgut historiar la marxa del partit a través dels últims divuit anys, en això que fa referència al camí guanyat pels seus amics en l'Ajuntament.

El mal de l'orgue regionalista està en que, com si siguessim els catalans un estol de xinos per l'estil dels que en dies, sortosament llunyans, comanava En Lerroux, diu en un dels paragrafs del treball dedicat a l'objecte de que queda fet esment:

Bo és evocar els temps en que els que ara fan l'U. M. N. governaven la ciutat...

Afirmació, aquesta, bon xic arbitrària, que no podem deixar passar.

En els temps a que *La Veu* es refereix, governaven la ciutat alguns, solament alguns, dels senyors que fan ara l'U. M. N.

Bona part dels qui manquen avui a la llista de la còmica agrupació política que

escoltar la seva veu i traslladar-la al pentàgrama...

A l'esquerra, i en actitud de suprem dolor, apareix l'esperit de la Raça, simbolitzat per un home robust. A la seva mà dreta porta una corona de llorer que acudeix a depositar al peu del monument, com a prova de gratitud.

Davant, la deesa de la Immortalitat sosté una làpida en la que s'hi troven gravades la data gloriosa del seu naixement i la trista de la seva mort.

... I allà, en l'alt de la columna, son bust de nobles faccions, amb sos ulls il·luminats per la llum del Geni, esboça la incompleta promesa de la increada harmonia que la mort prematura robà al nostre delectament esperitual.

Hem d'agrair tots els lleidatans, a la ciutat de Barcelona, el seu geste de gratitud i de patriotisme.

Lleida celebrà una festa en honor d'En Granados i col·locà una làpida en la fatxada de la casa on vegé la llum primera, però ¿no seria millor que fés un esforç per a erigir-li, també, un monument? Com a lleidatans de cor, així ho desitjariem, contribuint-hi a mida de les nostres forces.

La ciutat de Lleida té la paraula.

FERMI PALAU CASELLAS

Qui aguantarà a qui?

NA nova que té gràcia.

Diuen de Madrid, que els diputats bascongats monàrquics i els que integren la U. M. N. catalana, han establert un pacte al objecte d'obrar conjuntament en aquells assumptes que a les Corts es suscitin i que afectin a la unitat nacional.

D'això que han fet els parlamentaris monàrquics bascongats i catalans, en diem nosaltres, *ajuntar-se el pa i la gana*. Una fusió d'aquesta mena, sagellada en els dies que correm faria riure, sinó fes llàstima.

Què's proposen els senyors que l'han convinguda? Malhaurada unitat nacional, dat que no tingui defensors de més braó que els a que fa referència el telegrama que relata l'aconteixement.

Ignorem l'empenta dels diputats monàrquics de Bascònia. Motius per a suposar l'abast de les forces que representen, no ens en manquen. Sense temença a ésser desmentits, podríem afirmar que encarnen una aspiració debilment sentida a la seva terra. Tant

debil, que donarà als parlamentaris que signen l'acord establert amb els homes de la U. M. N. barcelonina, el nombre just de sufragis que calen per a assolir l'escó que ocupen al Congrés.

Per molt que hi pensem, no atiném amb el mòbil perseguit pels diputats monàrquics bascongats i catalans, al ajuntar la seva força.

Com no hagin pensat que arribada l'hora d'anar a captar, arpleguem dos, més que un tot sol...

Entre bèns

Mentre el públic, curios, davant del remat s'enfava, dos bèns mig intelctuals així a cau d'orella parlen:

—Veus com allò que't vaig dir ha sigut cert?... Tu et pensaves que enguany podríem tornar vius al poble, per la manca de compradors que hi hauria
«Si—deies;—va tan escassa
»la moneda, que no és fàcil
»que els en quedi per gastar-se-la
»en nosaltres». —«Te erres, mestre,—

»vaig respondre't jo:—la falta
»de diners només la noten
»quan necessiten comprar-se
»alguna cosa molt útil,
»però per portà a la taula
»un requisit o una ampolla
»de xampany?... No passis ànsia...
»Tu veuras com les pessetes
»sortiran a carretades
»i com no faltarà a fira
»el regiment de golafres
»que sol anar-hi cada any».

I així ha sigut. Ho creus ara?

—I tal!... Guaita aquella dona,

amb quina cara de farta

ens està mirant. M'hi jugo

un peix, que tindrà la barra

de comprar-me a mi... o a tu.

—Si no és ella, serà una altra...

Què ha de importar-nos això?

Una volta decretada

la nostra mort, tant se val

sè inhumat a les entranyes

d'un sabater com d'un rei.

No som bèns?... Doncs conformar-se;

com a bèns hem de morir.

—Bé, però això no fa ràbia?

—Es l'atzar, és el destí...

Justament, ahí a la tarda,

quan, venint, vàrem passar

per la plassa de Sant Jaume,

vaig veure a uns quants regidors

dels de la nova fornada,

que ara s'han possessionat

d'això que'n diuen «el càrrec».

Ve't aquí—pensava jo:—

feu el favor d'explicar-me

perquè en el món hi ha d'haver

desigualtats tan palmàries.

Nosaltres, que som bons xais,

directament cap a l'ara

de l'espantós sacrifici,

i aquests, que són una càfila

de llops, que Déu-nos-en-guard,

cap allí dins, a donar-se

la gran vida quatre anyets.

No trobes que això té gràcia?

—Molta en té, segons i còm;

però a mi, aquesta jugada

no me la faran mai més.

—No?

—No!... Quan torni a encarnar-me,

perquè tu ja saps que al món

hi venim varies vegades,

no seré pas bé.

—Doncs què?

—Home. I correré a ficar-me

en un cassino polític,

i sabré dar-me importància,

i em faré fer regidor,

i quan s'acosti la Pasqua

vindrè també a comprà un bé

i me'l menjaré amb...

—Calla!

—Què hi ha?

—Que ja pots cantar

el *de profundis*. Repara...

aquella senyora ens compra...

—Oh!... Al menys, aquesta es guapa...

i tindrem un *bel morir*...

—Vaia un consoll!... Moltes gràcies!...

C. GUMA

L'HOME INDISPENSABLE

Després del "Pascual Cordero"
ja m'estic veient anar
de pet cap al candelero.

En Cambó pensa tornar a Alemanya la setmana entrant.

Oju, Francisquet!

Vés que no et prenguin per En Kapp.

O que no et facin servir de Kap... de turc.

No et moguis creu-me. Val més estar-te aquí, que aquí et prenen per *Cap d'estopa* i és un càrrec que vesteix més.

Va confirmant-se la nova—trista pels radicals—de que en la formació del pròxim «cartapacio municipal» els regionalistes, amos de les cireres, no pensen oferir cap vara de tinent d'alcalde als republicans.

No'ns fa ni fret ni calor.

Això, en tot cas, interessa als que volien remenar les susdites cireres.

A falta d'aqueixa aïrosa fruita, que remenin figues seques, ara que van barates.

Llegim:

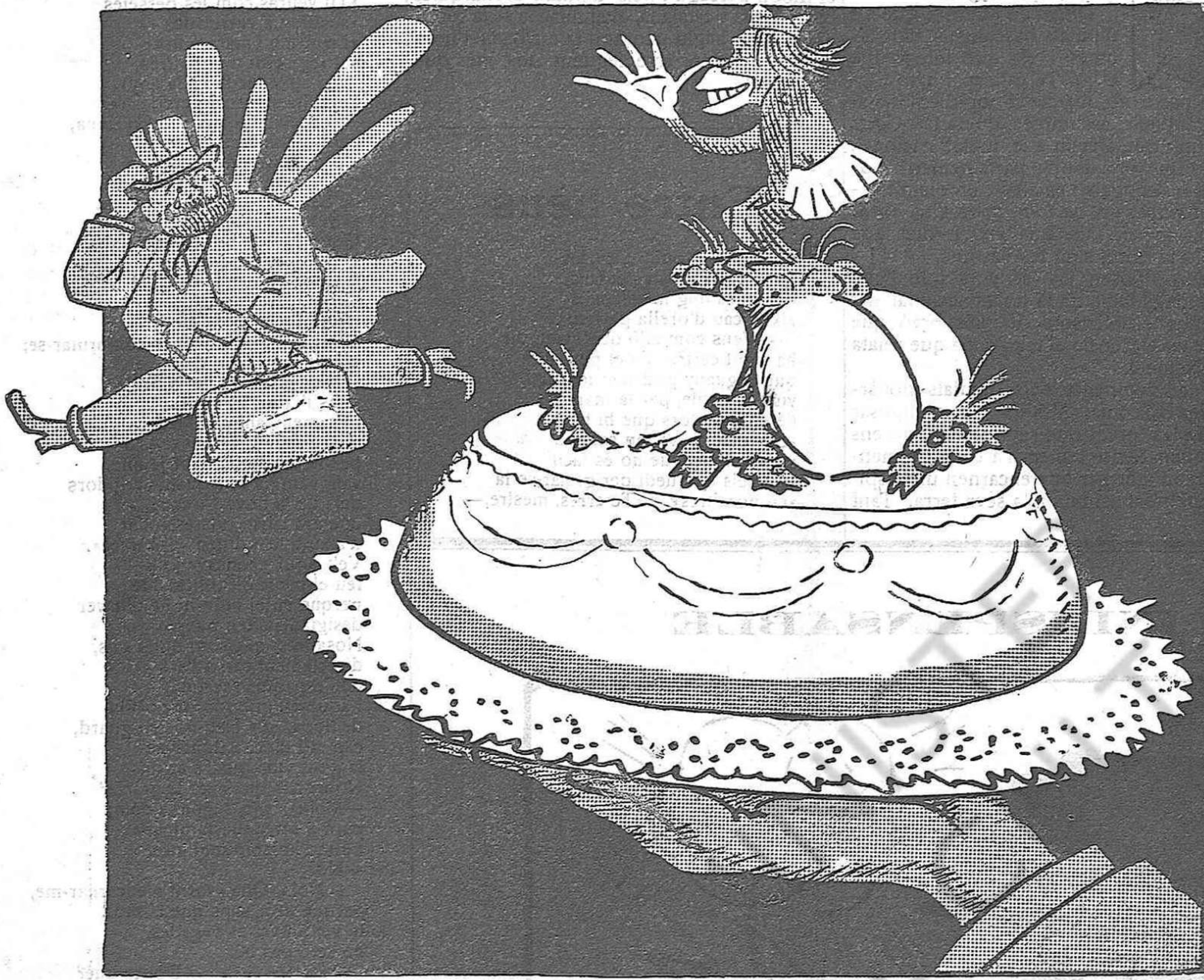
«Llamado con urgencia por el señor Dato ha salido rápidamente para Madrid don Juan Marsans.»

Carai, de Juanito!...

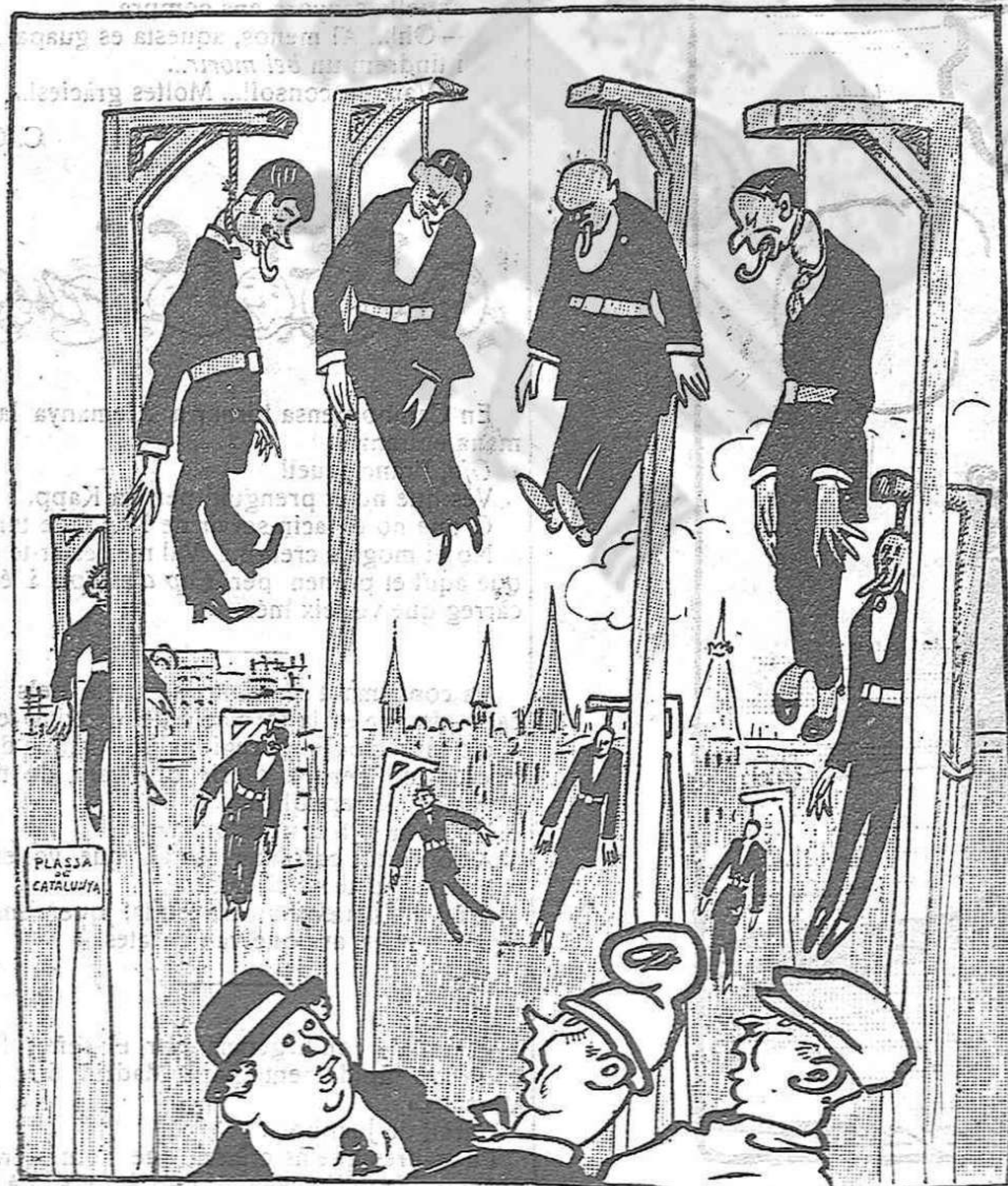
I nosaltres que'ns creïem que només era indispensable allà a les variades dependències del Teatre de «Novedades».

Aquest home se'ns està tornant un personatge!

Lo que donarà el Govern a En Lacierva

Una mona amb un bon mico, per haver anat contra l'augment de les tarifes ferroviàries.

Mides higièniques que's deurien pendre, perquè certs regidors filessin més dret.

Entre les nombroses colles de «caramelles» que avui a la nit, revetlla de la Pasqua, sortiran a cantar pels nostres carrers presentant-se també al concurs de l'Ajuntament, cridarà ben segur l'atenció dels barcelonins, com una de les més originals i més ben presentades, la de la «Casa de Família».

S'ha encarregat de la decoració d'aquesta colla el gran mestre escenogràfic i arranador de festivals i cabalgades Salvador Alarma, qui ha esmerçat tot el seu enginy d'artista i tota la seva traça de decorador en la bella presentació d'aquesta colla, una de les que segurament obtindran premi i de les que a totes llums seran celebrades pel públic.

Per les noves que d'aquesta simpàtica colla de «caramelles» tenim, augurem un gran triomf per a l'artista que l'ha dirigida i un gros èxit per a la benemèrita «Casa de Família».

El dia del Dijous Sant, al matí, va constituir-se el nou Ajuntament.

Que el símbol de la diada siga per a tots els regidors com una profecia.

Volem dir que'ns alegraríem de que la santedat del jorn clàssic se'ls encomanés en les múltiples i difícilíssimes gestions municipals.

Que siguin tots ells uns santets...

Que ja serà difícil.

El rei ha firmat l'indult d'En Manuel Villalonga.

Ho celebrem moltíssim.

Mai havia estat un home tants mesos en capella.

Alto!... Darrerament s'assegura que la notícia no és certa. De la Bonanova saltem, doncs a Ca'n Tunis.

Llegeixo en un diari de Madrid.

«En Hacienda se ha suicidado...»

No devia ésser cap hisendat.

Ni cap peix dels grossos de la casa.

Aquests no pensen en morir.

Tenen massa bona vida.

En Marcellí Domingo ha dit que, amb motiu de la florida del sometent, Catalunya s'ha declarat incapacitada per a governar-se a sí mateixa.

Alto, Dominguín!

Pensi que la «Lliga» i la «U. M. N.» no són Catalunya.

Catalunya no vol fumar caliquenyos, però tampoc se resigna a fumar en pipa.

Títol d'un telegrama procedent de Madrid:

«CONTINUA LA GUILLOTINA»

Refotx!... No ens esgarriïn.

Mirin que a Barcelona ja estem prou esgarriats.

Diuen des de la Cort que ha desaparegut un senador.

Home!...

No podrien desaparèixer tots?

Me sembla que no hi perdriem gran cosa.

En Cambó ha discurssejat llargament en la «Cambra de Comerç» sobre la Moneda estrangera i les seves oscil·lacions.

El senyor Esteve, que va comprar els marcs a setantacinc, després d'escoltar el parlament del «leader» regionalista:

—Menos paraules i més fets. Lo que hauríem de fer és veure si, amb l'ajuda del sometent, tornem a entronitzar el Kaiser. El demés són romanços.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Està agotant-se

Any 1920

Preu: 60 cèntims

Un telegrama d'Hamburg dona compte de que una colla de obrers ha profanat la tomba de Bismark.

La memòria d'un mort sempre és de respectar. I els ossos, encara més.

Però en aquest cas, En Bismark representava un símbol: el símbol militarista.

De manera que aquells bons obrers alemanys no han profanat gran cosa.

A Dublín, cada vuit dies se dona el cas de que uns quants irlandesos, al mig del carrer, donen la seva sang per l'autonomia.

I l'autonomia no acaba mai de venir.

Però vindrà.

I «aprended flores de mí» que deia aquell.

I aquell no era precisament En Puig i Cadafalch, ni en Cambó.

Potser era En Xenius?

A darrera hora se'ns diu que els radicals de l'Ajuntament han acordat no acceptar cap vara.

D'això se'n diu un quite a temps.

Com que tampoc els hi volien donar, ells, abans, no les accepten. Es allò de la mano de doña Leonor.

Ara que d'això de «vares», de part dels regionalistes... ja ho crec si en rebran!

Don Eugeni d'Ors, en una notable conferència donada al Centre de Dependents, sobre l'actual depressió de l'esperit nacionalista català, enalú molt entusiasta i reverenciosament la memòria d'En Pi i Margall.

Veu, això ja està més bé.

Als filòsops, per enrevessats que siguin, quan parlen així sempre els entenem.

I ens hi adherim.

En Sánchez Guerra ha iniciat una sèrie d'esmorzars polítics, als quals pensà convidar a tots els diputats adictes, avui aquest, demà aquell, demà passat aquell altre.

Ja ho comprenc.

L'home pensa amb raó que, després de tips, seran més adictes.

Un estómac agrait és una catapulta.